

TKO VAS PRIMA, MENE PRIMA

13. nedjelja kroz godinu, A

U bajkama i poučnim pričama često se gostoprimstvo i ljubaznost prema nepoznatima i malenima ističe kao bitna vrлина glavnih likova. Gostoprimstvo je od starina bilo na visokoj cijeni. Moglo bi se reći da je to u starim vremenima bila nužnost, jer se inače ne bi moglo putovati. Danas nam, međutim, Božja riječ pokazuje gostoprimstvo kao jedan od načina na koji čovjek iskazuje poštovanje i ljubav prema bližnjemu. Eno, ona žena Šunamka ugošćavala je proroka Elizeja i bila bogato nagrađena – potomstvom kojeg su ona i njezin muž željno iščekivali. Isus slično govori: *“Tko napoji jednoga od ovih najmanjih samo čašom hladne vode zato što je moj učenik, zaista, kažem vam, neće mu propasti plaća”*.

Zašto bi gostoprimstvo bilo toliko važno? Isus odgovara: *“Tko vas prima, mene prima”*. Upravo tako. Isus se izjednačava s onim najmanjima. Valja zapaziti ovo: čovjeka treba poslužiti ili mu dati čašu hladne vode *zato što je Isusov učenik*. Ne kaže se da treba poslužiti nekoga zato što je dobra, pametan, ugledan, svet, zato što bi to po našem ljudskom sudu zavrijedio, zato što bi se po bilo čemu isticao. Ne. Jednostavno zato što je Kristov učenik, zato što je dijete Božje, zato što je čovjek.

Vjerojatno ste mogli vidjeti po samostanima ili nekim župskim kućama u gradovima. Dolazi čovjek, siromah, i traži objed. I dobije ga. Iako brat vratar vidi da je pijan, ili da je sam doprinio svome siromaštvu, da ne želi raditi. Međutim, brat vratar ne želi uopće o tome razmišljati. daje mu ručak jer je čovjek gladan. Jer je čovjek. Sve prave dobrotvorne organizacije čine isto: pomažu čovjeku jer je čovjek, bez obzira na uzroke njegove vlastite bijede. Zar je Majka Terezija pitala umiruće po ulicama kako to da su se doveli u takvo stanje? Zar liječnik pita bolesnika kako je samo mogao dovesti sebe u situaciju da mu se, njegovim vlastitim nemarom, bolest pogorša? Ne. Liječnik liječi.

Prisjetimo se. Mnogi i premnogi sveci i veliki ljudi posvetili su se i postali doista veliki jednostavnim služenjem čovjeku. Prisjetimo se kako Pavao veli u 2. Poslanici Korinćanima kako će nestati i naše znanje i naše prorokovanje, pa i sama vjera te kako će u vječnosti preostati samo ljubav. Doista, sve što postizemo i sve što jesmo, jednog će dana postati savršeno nebitno. Jedino, apsolutno jedino što ostaje uz nas jesu dobra djela učinjena iz ljubavi. Ponavljamo: dobra djela učinjena čovjeku bez obzira na sve druge okolnosti. Pravo dobro djelo i prava ljubav uvijek su bezuvjetni.

Jer i Bog tako čini. Što bi bilo s nama kad bi Bog nama uzvrćao po našim djelima i po našim zaslugama? Što bi bilo sa svakim od nas kad bi Bog prema nama bio isključivo pravedan, a ne i milosrdan i pun ljubavi? Upravo je nevjerojatno kako to lako i olako zaboravljamo. Toliko primamo, toliko dobivam – besplatno i bez zasluga, a kad ja trebam nekome dobro učiniti onda važem i premjeravam razmišljajući isplati li se i zaslužuje li to taj čovjek.

Kako bi to rado rekli sveci, valja *“istrošiti”* život čineći dobro. To je najbolji ulog. Jer, kako reče Isus: *“Tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga!”* Razmislimo: gdje, kada, kome i na koji način bih i ja mogao služiti, da bih bio sličan Bogu koji nas ljubi bezuvjetno i njegovu Sinu koji je za svakog pojedinog od nas umro i uskrsnuo?

Zvonko Pažin